Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΟΡΓΑΝΟΝ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΙΛΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
» » Ἐποπτείας Συντάξεως 34-425
» » Ἀρχισυντάκτου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 20—15 Φεβρουαρίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν καὶ μὴ	μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ. 160	— 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	» 80	— 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	» 40	— 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας		1
Ἀμερικῆς Δολ.		6
Αἰγύπτου Λίρ.		1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας), Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς

Ἀπὸ τὴν ἠχὼ τοῦ μεγάλου πένθους

ΣΤΟ ΝΕΚΡΟ ΜΑΣ

Κραταίωμα καὶ χαράκωμα κι' ἐλπίδα
Ζώντας ἤσουν, καὶ φῶς παρηγοριᾶς.
Πεθαίνοντας ὁλόφωτη κρηπίδα
Ἔστησες — μετερίζι ἐλευτεριᾶς!

Ὅποιου στὰ κάστρ' ἀπάνω ἔχει πεθάνει,
Καμμιὰ ἀρετὴ δὲ χάνεται, καμμιά!
Ὡς ἔρριζο ἂν κοπῇ δρῦ καὶ πλατάνι,
Κάτου πετάει τρακόσια ριζιμιά!

Ὅ,τι εἶχες πράξει, ὅ,τι εἶχες λαλήσει
Σὰν ἄστρα θὰ μᾶς φέγγουνε ἱλαρά.
Ὅ,τι ἔσπειρες μὲ πόνο, θὰ θερίσῃ
Ἡ Ἑλλάδα μ' ἀνεκλάτητη χαρά.

Στὴν καρδιά μας αἰώνια ἐσὺ θὰ μένῃς,
Στὸν ἴσκιο σου ἀπὸ κάτω αἰώνια ἐμεῖς.
Καθὼς ὅταν ἐζοῦσες, θὰ ποιμαίνῃς
Τὸ λαό σου στὸ δρόμο τῆς τιμῆς.

Κι' ὅταν, ἀπ' τὴ σκιά σου ὁδηγημένη
Στὸν ἅγιο ἀγῶνα, ἡ Ἑλλάδα μέσ' στὸ φῶς
Θ' ἀναστηθῇ τὴ δόξα ἀστροντυμένη
Π' ὁ μόχθος σου τῆς ἑτοίμασε ὁ κρυφός,

Τότες, αἰώνιο σύμβολο κι' ἰδέα
Ἀθάνατη, ἀπ' τὸ χῶμα σου, κι' ἐσύ,
Θ' ἀναστηθῇς στὰ κάστρα μας σημαία,
Στὸ εἰκονοστάσι εἰκόνα μας χρυσῆ!

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Τὴ χώρα ἐρήμωσε, Ἀρχηγέ, ὁ θάνατος Σου,
κι' ὅλα μαυροφορέθηκαν γιὰ σένα σὲ [μιὰ μέρα,
μὰ πιὸ πολὺ ὠρφάνεψεν ἐμᾶς ὁ χωρι- [σμός Σου,
μᾶς, τὰ παιδιά Σου τῆς Ε.Ο.Ν., πολύ- [κλαυστε Πατέρα.

Κατάχλωμος σὰν τὸ κερὶ σωπαίνει ὁ Φα- [λαγγίτης
γονατιστὸς τὸν ὕστατο χαιρετισμὸ ὡς [Σοῦ δίνει,
κι' ἡ Φαλαγγίτισσα μὲ τὴ λεπτὴ καὶ γυ- [ναικεία ψυχή της,
βουβὰ ποτάμια δάκρυα στὸ Σκήνωμά [Σου χύνει...

Χλωμό, ὀρφανὸ στὸν πόνο του, σὰν πε- [θαμένο φύλλο,
μ' ἀκράτητους βαθεῖς λυγμοὺς σὲ κλαίει [τὸ Σκπανάκι,
τὸν τρυφερώτερο ἔχασε ποὺ βρῆκε ὡς [τώρα φίλο,
μαζί του, Ἀρχηγέ, γινόσουνα καὶ Σύ [μικρὸ παιδάκι.

Κλαῖν τὰ παιδιὰ ποὺ ἤθελες μονάχα νὰ [γελοῦνε,
κι' ἀπ' τὸ κακὸ ἤσουν ἕτοιμος νὰ τὰ πε- [ριφρουρήσῃς,
ὁ ἴδιος τώρα ἀκούσια τὰ κάμνεις νὰ [θρηνοῦνε,
καὶ τί σκληρὸ νὰ μὴ μπορῇς νὰ τὰ πα- [ρηγορήσῃς!

31-1-1941 ΣΤ'. ΡΙΤΑ Ν. ΠΑΠΑ

ΠΕΝΘΟΥΝ ΚΙ' ΔΑΦΝΕΣ

Στερνά, στ' ἀνθένιο φέρετρό Σου
σὲ συντροφεύουμε μ' ὀδύνη
Τώρα κι' ὁ φίλος μὰ κι' ὁ ἐχτρός Σου
πύρινο δάκρυ μπρός Σου χύνει

Πενθοῦν κι' οἱ δάφνες τὴ θανή Σου
γιατὶ μορφὴ δὲν θαῦρουν ἄλλη
τώρα ποὺ χάνουν τὴ δική Σου
νὰ στεφανώσουν πιὸ μεγάλη

Ὅλοι ἐξυμνοῦν τὸ τί ἔχεις κάνει
κι' ὅλοι «ποτὲ - ποτέ της, λένε,
τέτοια μορφὴ δὲν θ' ἀποθάνῃ»

Κι' οἱ νέοι ἐκεῖ μὲ δάφνης κλώνια
Σοῦ ψιθυρίζουνε καὶ κλαῖνε
«θὰ ζῇς Πατέρα μας αἰώνια»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΤΕΡ

ΠΟΛΕΜΟΥΝ

Πολεμοῦν τὰ παιδιά μας στὸ μέτωπο
καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ τὴν ὁρμή τους
νὰ τοὺς κόψῃ, εἶναι φλόγα ποὺ καί- [γεται
στὸ κορμί τους.

Πολεμοῦν κι' οἱ μανοῦλες ποὺ ὁλό- [χαρες
τάχουν στείλει γιομᾶτες ἐλπίδα
νὰ φυλάξουν ἀγνὴ κι' ἀπροσπέλαστη
τὴν Πατρίδα.

Πολεμοῦν ὅλες μαζὶ καὶ προσεύχονται
καὶ παιδιὰ καὶ γυναῖκες ἀκόμα
νίκη ἢ θάνατο μόνο φωνάζουμε
μ' ἕνα στόμα.

ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΣΤΗ ΝΙΚΗ

Στὴν Κορυτσὰ πρωτάρχισες μὲ τὴ Σημαία [μπρός Σου
νὰ στεφανώνῃς τὰ Παιδιὰ ποὺ χρόνια Σὲ [ποθοῦσαν
κι' ὡς ἔνοιωθαν ἀντίκρυ τους τὸ βλέμμα [τὸ δικό Σου
πετοῦσαν σπίθες, ἀστραπὲς κι' ἀκράτητα [ὡρμοῦσαν.

Δόξες καὶ δόξες στὸ Ἰβὰν καὶ στὴ Χει- [μάρρα ἄλλες,
σκόρπισες πάλιν ἄφθονα τὰ ζηλευτά σου [δῶρα,
νῖκες καὶ νῖκες χάρισες, νῖκες τρανὲς με- [γάλες
στὴ Χώρα τὴν τρισένδοξη, στὴν τιμημένη [Χώρα.

ΘΑΝΟΣ ΑΒΑΡΙΚΙΩΤΗΣ
Ἐπιλοχίας

Τ. Τ. 732.

ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΝΕΚΡΟ

Πατέρα μας,

Πρὶν ἀκόμη ἀνοίξῃ ὁ ἥλιος, πρὶν φωτίσῃ καλὰ ἡ ἡμέρα, ἔγειρες τὸ πολυκουρασμένο σου σῶμα στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου καὶ παρέδωκες τὴν ἀγίαν σου ψυχὴ εἰς τὸν Ὕψιστον.

Ὅλα τὰ παιδιά σου, μὲ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη ἀπὸ θλῖψι, δεχθήκαμε τὴν θλιβερὴ εἴδησι. Οἱ καρδιὲς ὅλων μας, ποὺ σὲ λατρεύαμε καὶ ποὺ δὲν θὰ πάψουμε ποτὲ νὰ ἐνθυμούμεθα τὴν ἁγίαν σου μορφή, πάλλουν δυνατά, τρέμουν, πονοῦν.

Ἔφυγες, πατέρα μας, μέσα ἀπὸ τὶς ἀγκαλιές μας δίχως καθόλου νὰ τὸ καταλάβουμε. Δὲν θέλω νὰ τὸ πιστέψω πὼς δὲν ὑπάρχεις πιά, δὲν θέλω καθόλου νὰ πιστέψω πὼς δὲν θὰ ξαναδῶ τὴ μορφή σου, πὼς δὲν θὰ ξανακούσω τὰ ὡραῖα σου λόγια, τὰ λόγια ποὺ μᾶς γέμιζαν θάρρος.

Ἔμενες πάντα ἄγρυπνος, πάντα ἀνήσυχος, γιὰ νὰ χαρίζῃς σὲ μᾶς τὴν ἡσυχία καὶ τὸν ὕπνο. Μέρα καὶ νύχτα ἀκούραστος πάντα ἐργαζόσουν φτιάνοντας τὸν δρόμο πρὸς τὴ ΝΙΚΗ. Μᾶς ἔλεγες νὰ εἴμεθα πάντα ἑνωμένοι γιὰ νὰ ἠμπορέσωμε νὰ κάνωμε τὴν Πατρίδα μας μεγάλη. ΠΙΣΤΙΣ - ΑΓΩΝ - ΝΙΚΗ. Αἰώνια θὰ θυμᾶμαι τὰ ὡραῖα σου αὐτὰ λόγια μεγάλε μας Πατέρα, Πρωτοπόρε τῆς Νίκης. Τώρα ὅμως ἔφυγες μακριά μας. Ναί! Ἡ ψυχή σου ὅμως τρέχει πάντα κοντά μας καὶ τὴν ἀκοῦμε νὰ μᾶς λέῃ: «Παιδιά μου, μὴ χάσετε τὸ θάρρος σας, εἶσθε καλὰ κατηρτισμένοι νὰ συνεχίσετε νικηφόρο τὸν ἀγῶνα σας. Μὴ διστάσετε καθόλου. Προχωρεῖτε πάντα ἐμπρός. Ἡ Νίκη φτερουγίζει κοντά σας». Τί ὡραία ποὺ εἶναι ἡ φωνή σου, μεγάλε μας Ἀρχηγέ. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἀκούω πάντα, νὰ μοῦ δίνῃ θάρρος, νὰ μὲ ὠθῇ πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὴν Νίκην.

Μεγάλε μας Σωτῆρα, ὅλα σου τὰ παιδιὰ ὁρκιζόμεθα ὅτι: Ἡνωμένα ὅλα μαζὶ θὰ συνεχίσωμε τὸ ὡραῖον σου ἔργον, θὰ συνεχίσωμε τὸν ἀγῶνα μας καὶ θὰ ἐξέλθωμε νικηταί. Θὰ ἀτσαλώσωμε τὴν καρδιά μας, θὰ σφίξωμε τὰ δόντια μας καὶ μὲ λύσσα, μὲ φανατισμό, μὲ τρέλλα θὰ ριχτοῦμε στὸν ἀγῶνα μὲ ἕνα μοναδικὸ σκοπό: τὴν ΝΙΚΗ.

Μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα καὶ τὶς καρδιὲς σφιγμένες ἀπὸ τὸν πόνο, σοῦ δίνουμε τὸν τελευταῖο χαιρετισμό.

Ἀντίο, μεγάλε μας Πατέρα, μεγάλε Σωτῆρα τῆς Ἑλλάδος, Πρωτοπόρε τῆς Νίκης.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη λατρευμένε μας Ἀρχηγέ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΑΟΥΣΗΣ

Ο ΜΕΤΑΞΑΣ ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΕ!...

Κι' ἂν ἔπαψε νὰ εἶναι πιὰ ὁ Μεταξᾶς μαζί μας κι' ἂν ἔσβησε ἀπὸ τὴ ζωὴ ἐτούτη τὴν πεζή, ζῇ στὶς καρδιές μας πάντοτε· ζῇ μέσα στὴν [ψυχή μας.
Ὁ Μεταξᾶς δὲν πέθανε! Αἰώνια θὰ ζῇ!...

Θὰ ζῇ αἰώνια λοιπὸν· μέσ' στὴν ἀθανασία
τὰ ἔργα του ἐμείνανε ἀθάνατα κι' αὐτὰ
κι' ἂν δὲν ὑπάρχῃ ὁ ἴδιος πιά, δὲν ἔχει σή- [μασία!
Ὑπάρχουνε τὰ ἔργα του παντοῦ τὰ ζηλευτά!

Σὰν καπετάνιος ἔσωσεν ὅλους τοὺς ναυαγοὺς [του
σὰν τιμονιέρης φάνηκεν ἀληθινὰ λαμπρὸς
μὲ τὴν ἐθνοσωτήριο γλυκειὰ Τετάρτη Αὐγού- [στου
ἡ ἔνδοξη Ἑλλάδα μας ἐπῆγε πρὸς τὰ ἐμ- [πρός!

Ὁ Μεταξᾶς δὲν πέθανε κι' οὔτε νὰ ζῇ ἔχει [πάψει
ζῇ γιὰ τὴ Νεολαία Του π' ἄφησεν ὀρφανὴ
Ἡ ἱστορία μὲ γράμματα χρυσὰ τὸν ἔχει γρά- [ψει
καὶ θ' ἀναπάψῃ ὁ Θεὸς τέτοια ψυχὴν ἀγνή.

Ὁ Μεταξᾶς δὲν πέθανε! Ζῇ καὶ θὰ ζῇ αἰώνια
μέσ' στῶν Ἑλλήνων πάντοτε θὰ εἶναι τὴν καρ- [διά
Κι' ὅσα περάσουν ἔπειτα ἑκατοντάδες χρόνια
ἡ δάφνη θάχῃ ἀμάραντα γιὰ Κεῖνον τὰ [κλαδιά!

ΧΡ. Π.